

Gyimesi László

Varjak, alkonyat

Többen költők vagyunk,
Mások meg dalnokok.
Elférünk a földön –
Varjúfelhők fölöttünk.

Bolond Istókot idézem,
S valamelyik atyját:
Miénk ez a fél-öröm,
Meg a fél-szabadság.

A varjúfelhők szabadok,
Mégis szabályos röptük.
Mi meg tántorgunk józanon,
Bár repülhetnénk köztük.

Első strófám még rímtelen,
Így gondoltam végig,
De beleszólt egy más erő,
Békítgetem, megbékít.

Vadkacsa, varjú, istenem,
Miért írok én verset?
Dylan Thomas, Burns, Eliot –
Naponta nyakon vernek,

Vitéz Mihály és Ady úr,
Meg a többi szentek –
Mi a franc haszna lehet
Az általam írt versnek?

Haszna? A versnek? Ne legyen.
Csak zengjen varjú-ének.
Hóesés ködét kavárom:
Hallhatod, amíg élek.

S ha tovább? Jaj, be bátor!
Nem baj, de nem öröm.
Öreg halással ülök a parton,
Megfest az alkony, köszönöm.

Balatoni ős

A tóra békaszó hever
A csillag mind kialszik

Megáll az óra
Kong a kő
A setét szétlopakszik

Egy szárny emléke lebben át
Szikrák között az égen

Ne szólj egy szót se
Volt idő
Ez az én veszteségem

Előérzet

Lángol az erdő
Alkonyodik

Ritka szél szemezget
Lombot és időt

Harangszó pöttyei
Az olvadó neszekben

Megérkeztél
Füst árnyéka lebben

Nincs visszaút
A holdon hajnalodik

Szemlesütve

*„amíg a nap áll”
(Dylan Thomas- Kálnoky László)*

Mi döng a napsütésben?
Valami tavaszos izé?
Vagy szemlesütve máris mehetek?
Dörmögök magam elé, hónapszám,
örömöm az ősé.

A csákány nyelét ördögöm fogja,
nem nyílik kapuja a nyárnak
se ide, se oda.
A szavak összetúrva,
gyúrhatók vagy kemények,
mindegy. Hulljanak!

Őz fut át az úton,
Még fog a fék, még áll a nap.